

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 435/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Z. V., N., zastúpeného advokátom JUDr. L. A., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 17/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2008 doručená sťažnosť Z. V., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. A., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 17/2004.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listín vyplýva, že návrhom na začatie konania podaným okresnému súdu 12. novembra 2003 sa navrhovateľ domáhal voči sťažovateľovi ako odporcovi zaplatenia sumy 348 500 Sk s príslušenstvom z titulu vrátenia pôžičky. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 C 17/2004.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 17/2004-302 z 2. mája 2007 (ďalej len „rozsudok z 2. mája 2007“), ktorým vyhovel návrhu navrhovateľa a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 348 500 Sk s príslušenstvom a trovy súdneho konania.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom č. k. 5 Co 140/2007-419 z 25. júna 2008 (ďalej len „rozsudok z 25. júna 2008“) zmenil rozsudok okresného súdu z 2. mája 2007 tak, že návrh navrhovateľa zamietol a uložil mu povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 105 146 Sk.

Proti rozsudku krajského súdu z 25. mája 2008 podal navrhovateľ dovolanie.

Rozsudok krajského súdu z 25. júna 2008 bol sťažovateľovi doručený 29. septembra 2008 a od jeho doručenia odvíja sťažovateľ zachovanie lehoty na podanie sťažnosti, keď uvádza: „K podaniu tejto sťažnosti dochádza v dvojmesačnej lehote, od doručenia rozsudku odvolacieho súdu t. j. 29. 9. 2008.“

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 17/2004 a vo svojej sťažnosti uvádza rozsiahlu argumentáciu na podporu správnosti a jeho tvrdení uvádzaných v priebehu súdneho konania, ako aj na podporu správnosti záverov krajského súdu uvedených v jeho rozsudku z 25. mája 2008, okrem rozhodnutia o výške trov konania.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn.

9 C 17/2004, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia

alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila táto podmienka, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V prípade namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je s účinnosťou od 1. apríla 2005 takýmto prostriedkom sťažnosť adresovaná predsedovi príslušného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 17/2004.

Posudzované konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu z 2. mája 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 25. júna 2008. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi (odporcovi v posudzovanom súdnom konaní) doručený 29. septembra 2008 a navrhovateľovi v čase pred 23. októbrom 2008, keď navrhovateľ podal proti rozsudku krajského súdu z 25. júna 2008 dovolanie.

Z uvedeného vyplýva, že v čase datovania a doručenia sťažnosti ústavnému súdu (sťažnosť z 24. novembra 2008 doručená ústavnému súdu 27. novembra 2008) bolo konanie vedené okresným súdom právoplatne skončené, a preto v uvedenom čase už nemohlo objektívne dochádzať k prietahom v konaní zo strany okresného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť a v súlade s uvedenými zásadami, ktorými sa ústavný súd riadi pri svojej rozhodovacej činnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, po predbežnom prerokovaní ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd zároveň dodáva, že v danom prípade sťažovateľ nepreukázal ani podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu a za tohto stavu by bol daný aj dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2008